

Øjnene, at man ikke har givet Reglen Anvendelse paa dem, der have begaaet almenfarlige Forbrydelser, Brandstiftelse selvfølgelig først og fremmest. Det vilde, forekommer det mig, være besynderligt at anvende denne Regel om Detention ud over Straffetiden for de Forbrydere, her ere nævnte, men derimod at lade f. Eks. vanemæssige Brandstiftere gaa fri. De frembyde i Virkeligheden lige saa stor, om ikke større, Fare for den offentlige Sikkerhed end de Personer, hvorom § 6 taler. Endvidere professionelle Indbrudstyre, som alle Straffe have vist sig virkningsløse imod; ogsaa for deres Vedkommende vilde der være fuldt saa god Grund til at anvende Princippet som over for de i § 6 nævnte Personer. Men for øvrigt forekommer det mig, at man dog gaar noget for vidt ved at aabne Adgang til en Detention for Livstid, det er jo Lovforslagets Regel. Det bliver, som der staar, at afgøre under en Straffesag, om den paagældende som farlig for den offentlige Sikkerhed vil være at tage i Forvaring efter endt Straffetid; og i Forhold til de Bestemmelser om Forvaring, som vi hidtil kende, nemlig med Hensyn til afsindige, maa vel Meningen dermed være, at Domstolen har at udtale sig i Almindelighed om, hvorvidt den paagældende skal tages i Forvaring for Livstid. Det synes mig at være en noget vel vidtgaaende Regel, som ikke er ganske nødvendig. Det vilde have forekommet mig rimeligere at gaa den Vej, man er gaaet i andre Lovgivninger, nemlig at sætte Forvaringstiden i et vist Forhold til den idømte Straf og bestemme, at den paagældende, naar Straffetiden er udløben, dog ikke skal kunne holdes i Forvaring ud over et vist Tidsrum, der staar i et nærmere bestemt Forhold til den Straffetid, han har udstaaet. Endvidere kunde der vistnok være Anledning til at underkaste ham jævnlig Prøve, f. Eks. hvert Aar, om, hvorvidt han nu kunde antages at kunne løslades eller ej. — Der kunde i øvrigt ogsaa i Forbindelse med § 6 være Anledning til at tage under Overvejelse en Udvidelse af de Regler, vi have i Straffelovens §§ 38 og 39. Jeg tror, det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) berørte det i Gaar, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa. Men det kan vist ikke nægtes, at det er noget unaturligt, at Personer, der dømmes efter Straffelovens § 39, fordi deres Tilregnelighed er formindsket, ikke skulle kunne holdes i Forvaring, særlig naar man

hjemler en saadan Regel som den, der staar her i § 6.

Af andre Punkter, som jeg i denne Forbindelse skal nævne, er dernæst §§ 10 og 11. Paa disse Bestemmelser sætter jeg ubetinget Pris. Jeg vil anse det for overordentlig heldigt, at vi kunne naa til en Omsætning af Straffen i de Tilfælde, som her ere nævnte. Selvfølgelig maa der dog, som det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) nævnte, gøres en Ændring i Lovforslagets § 11, idet det aabenbart er en Uagtsomhed, at der er brugt Ordene „for en Berigelsesforbrydelse“, da Straffelovens Kapitler 23—27 ogsaa omhandle andre Forbrydelser end Berigelsesforbrydelser. — For saa vidt angaar § 12, er der vist ikke ret mange, der ikke nære Sympati med den Tanke, der ligger til Grund herfor, den Tanke, at man kan undlade at straffe Børn og gaa over til andre Midler med Hensyn til Børn, der begaa strafbare Handlinger. Men jeg kan paa den anden Side ikke nægte, at det forekommer mig, at man er kommen noget vel let fra den Opgave, her foreligger, og at man vel kan sige, at man, naar man skal anvende Bestemmelsen i Praksis, kan komme til betydelige Vanskeligheder. Der siges saaledes ikke, hvilken Myndighed der forstaas ved „det offentlige“, hvad det er for en Myndighed, der har at varetage de Opgaver, der her er Tale om. Er det den almindelige Paatalemyndighed, Justitsmyndigheden, eller er det de Myndigheder, der nu have Overtilsyn med Udøvelsen af Forældremagten, altsaa her i København Overpræsidenten? Dernæst kan der blive Spørgsmaal om, hvem der skal betale de Omkostninger, der maa løbe paa. Det staar mig ikke klart, hvordan man har tænkt sig dette, om det skal behandles som en Forsørgelsesudgift, eller det muligvis skal ses fra det Synspunkt, at de paagældende ere farlige. Jeg antager for øvrigt nærmest, at man maa behandle det som en Forsørgelsessag.

Hvad dernæst angaar det første Kapitel, som indeholder skærpede Straffebestemmelser for Vold og Sædelighedsforbrydelser, er det jo for det første aabenbart, at der maa gøres en Del Tilføjelser, særlig sigtende til at gøre Straffelovens almindelige Del anvendelig. Det har aabenbart været Meningen; men det er sikkert nødvendigt at foretage en Ændring paa dette Punkt, en Ændring, som for øvrigt ikke frembyder nogen Vanskelighed. Men naar der-